



Erstatningsansvar pålagt ledelse, der søgte alternative veje for afvikling af deres insolvente virksomhed



Per Buttenschøn
Partner



Frederik Funding Husum
Attorney, Senior Associate

Vestre Landsret har netop afsagt dom i en sag om ledelsesansvar, hvor ledelsen havde søgt alternative veje for at få afviklet deres insolvente selskab (herefter ”Selskabet”).

Selskabet havde i en periode haft udfordringer med at overholde deres forpligtelser over for det offentlige. Herudover havde Selskabet en tvist med en lønmodtager i en sag, hvor temaet var, om der var sket en (de facto) virksomhedsoverdragelse til Selskabet. Den ansatte havde fået medhold i spørgsmålet om virksomhedsoverdragelse både ved Byretten og ved Landsretten.

Da Selskabet ikke betalte lønmodtagerens krav i henhold til Landsretsdommen, blev Selskabet begæret konkurs.

Cirka 1 måned før konkursbegæringens indlevering havde Selskabets ledelse søgt på internettet efter muligheder for at afvikle Selskabet. På internettet fandt ledelsen en virksomhed, der mod et vederlag på 50.000 kroner tilbød at overtage/afvikle Selskabet.

Selskabet blev herefter overdraget, og der blev indsat en ny direktør (herefter Stråmandsdirektøren), som den gamle ledelse aldrig mødte, og den gamle ledelse blev i forbindelse med overdragelsen bedt om at sætte Selskabets bogføring på en trappesten, hvorefter bogføring aldrig igen blev lokaliseret.

Selskabet havde på dette tidspunkt – udover lønmodtagerkravet – en gæld til det offentlige på ca. 1,8 millioner kroner.

Efter yderligere cirka et halvt år – hvor det ikke havde muligt at forkynde konkursbegæringen over for Stråmandsdirektøren - lykkedes det Skifteretten at komme i telefonisk kontakt med Stråmandsdirektøren, og Selskabet blev taget under konkursbehandling.

Selskabet var pr. konkursdekret uden aktiver af betydning.

Til gengæld kunne kurator konstatere, at Selskabet efter overdragelsen til Stråmandsdirektøren og i perioden frem mod konkursen havde indkøbt varer på kredit for minimum 3,5 millioner kroner hos forskellige leverandører. Varer som kurator ikke efterfølgende kunnet identificere, lokalisere og sikre.

Kurator kunne ligeledes konstatere, at Selskabet havde ophørt med at bogføre ca. 8 måneder forud for overdragelsen til Stråmandsdirektøren. Ifølge Selskabets balance pr. den dag, hvor Selskabet ophørte med at bogføre, havde selskabet et krav mod Selskabets moderselskab (herefter "Moderselskabet") på ca. 600.000 kroner. Balancen var i forbindelse med en genoptagelse af Selskabet bekræftet med høj grad af sikkerhed af selskabets revisor. Mellemregningen med moderselskabet fremgik også af Selskabets offentliggjorte årsrapporter.

Kurator udtog stævning mod Moderselskabet med påstand om betaling af mellemregningskravet på ca. 600.000 kroner (i overensstemmelse med de seneste bogførte tal).

Herudover udtog kurator stævning mod Selskabets tidligere ledelse, idet kurator gjorde gældende, at ledelsens afvikling af Selskabet havde været uforsvarlig og ansvarspådragende, og at ledelsen derfor skulle erstatte konkursboets tab (tabet var opgjort til de varer, som leverandører havde leveret på kredit efter selskabet blev overdraget, og der blev indsat en Stråmandsdirektør).

Moderselskabet gjorde blandt andet gældende, at der i opgørelsen af mellemregningskravet løbende var lavet forskellige fejl, og at der også var foretaget transaktioner mellem selskaberne efter det tidspunkt, hvor bogføringen i Selskabet var ophørt. I den forbindelse havde Selskabets revisor udfærdiget en ny balance, der viste, at det var Moderselskabet, der havde et krav mod Selskabet. Selskabets revisor afgav forklaring både for Byretten og Landsretten, hvor revisoren forklarede, at der var fejl i bogføringen, og at det reelt var Moderselskabet, der havde et krav mod Selskabet.

Den tidligere ledelse gjorde gældende, at de ikke havde handlet ansvarspådragende, og at det ikke var påregneligt for dem, at den virksomhed, som de havde fundet på internettet, ville misbruge Selskabet til levering af varer og ydelser på kredit, der efterfølgende ikke blev betalt.

For så vidt angår mellemregningen fastslog Landsretten, at mellemregningen fremgik at Selskabets årsrapporter og af Selskabets bogføring, som var bekræftet af Selskabets revisor med høj grad af sikkerhed (i forbindelse med en genoptagelse), hvorfor der måtte være en formodning for, at mellemregningen var opgjort

korrekt. Herefter slog Landsretten fast, at det var op til Moderselskabet at påvise, at kravet ikke eksisterede eller alene udgjorde et mindre beløb. Landsretten konstaterede herefter, at da bogføringen var bortkommet, var det ikke længere muligt at fastslå, om mellemregningen udgjorde et andet beløb end det bogførte, hvorefter Moderselskabet blev dømt til at betale det mellemregningskrav, der fremgik af Selskabets bogføring.

For så vidt angår den tidligere ledelse slog Landsretten fast, at ledelsen på tidspunktet for overdragelsen af Selskabet burde have indset, at Selskabet var insolvent, og at den tidligere ledelse på dette tidspunkt burde have indleveret konkursbegæring. Ledelsen valgte midlertidigt at overdrage Selskabet til en virksomhed de fandt på internettet, hvorfor Landsretten efter en samlet vurdering fandt, at den tidligere ledelse havde handlet ansvarspådragende.

Landsretten slog herefter fast, at det yderligere tab, som kreditorerne led som følge af, at leverandører leverede varer på kredit (efter overdragelsen af Selskabet), ikke ville være indtrådt, hvis ledelsen havde indleveret konkursbegæring.

Endelig fastslog Landsretten, at ledelsen burde have indset, at en køber af et insolvent og inaktivt selskab, der var erhvervede under de konkrete omstændigheder, ville prøve at misbruge det ved køb af varer og ydelser, der ikke ville blive betalt af Selskabet. Landsretten fandt således – modsat Byretten – at tabet var påregneligt for ledelsen, hvorfor ledelsen blev dømt i overensstemmelse med konkursboets påstand.

Advokat Per Buttenschøn var udpeget som kurator for konkursboet, og sagerne blev i begge instanser ført af advokat Frederik Funding Husum.